

Jale
-1997

Poezia este numai artă ea este înăși viața,
vieții. Fără poezie omul nu s-ar distinge de natură.

FESTIVALUL
INTERNAȚIONAL
DE POEZIE

Nichita Stănescu

COLEGIUL NAȚIONAL
„IL. CARAGIALE”
PLOIEȘTI

Părerea mea este că poetul nu are o epocă a lui; epoca își
părăsește și, în genere, epoca își vede singură poezii.
are poezii ei și,

• editia a XXII-a, Ploiești, 29-31 mai

Atâta mi nu uitati:
ca el a fost un viu
viu
pipoibil cu mine.

Atâta mi nu uitati
ca el a fost un viu
ca el a fost un viu
imel... stofa.

Atâta mi nu uitati
ca el a fost un viu
ca el a fost un viu
imel... stofa.

de taină
Numai atit, -

NICHIȚA
STĂNESCU
OM
de
PRAHOVA

Vântul a-nieput deodată
și cepții au trănăs suspendați.
N-au optat. Și mi deschi cămășa,
părind ceul nopții,
cu geșul soldatului grec
peșă Salamina.
Dăi-as face un salt, aș pluti în aer.
În plimb numai privirea
pe ceul nopții...
Cădră noi și mai mult despre el.
Sunt de bărbati care vor parte numele meu
și termină murea, dincolo de stele.
Cănd urăna și ating brucșial copacului.
Uj jărădon așa, ca și cum
ne-am spunu unul altuia
cântă-ndoră trăim
și nu vom muri defiritor
Nacionatâ.

scrisă de Ionuț - Nichita Stănescu

Verdăta aerul a împietrit în jurul aerei
și se izbese de el cubintele țurțite
și se-nroșese,
și-așa rămân mereu,
din ce în ce mai lungi și mai rădite.

Și simt
cum gravitația se mută
în mine însuși, din afara
și bruse pe globul inimii
îmi cade lumea,
când trupul încă-mi zboară.

~~19~~
~~19~~

Cântec - Nichita Stănescu

M-a uitat Dumnezeu,
gândindu-mă,

până când gândul
mi-a devenit trup.

M-au uitat frunzele
adumbrându-mă
până când nevăzutul
mi-a devenit văzut.

Stau
ca și cum cineva
ar trebui să-și
aducă aminte de mine
și-ntre tineri,
ros de aer și miros
mi se stinge

Lumina-n
obscure.

Cântec - Nichita Stănescu

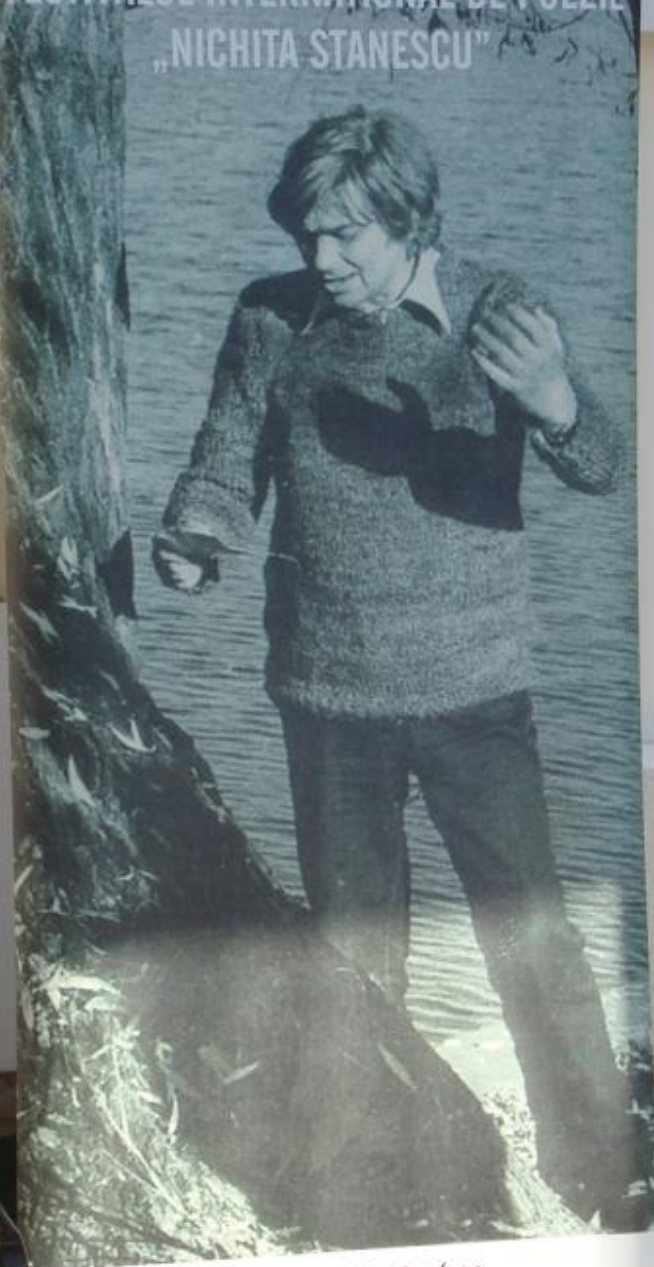
Ochi mare, nu te vezi decât tu,
noi suntem imagini rapide curbându-ne,
atunci, acu și rupte ca raza în lichide.
Alunecăm pe emisfera ta, sculptori în relief,
de aer, tărâmul pleoapei neci și ghea
se-nfize-n furci de gene vezi cu vaiez.

Și ne întâmplăm, pierim, ne stingem
ne izăul în contemplare,
dar nu-ți suntem priviri, ci mingem
în lărna ta, ochi mare, tu, ochi mare.

Marele ochi al ierării - Nichita Stănescu

„NICHITA STANESCU”

*Uneori mă gândesc
și atunci mă schimb în cuvinte...*

Nichita Stănescu

MUZEUL
MEMORIAL

Nichita Stănescu

IN ACEASTA CASA
SAH MASEBT LA
SI MARTIE 1988
SIH TRAITI
196784
NICHIH STANESCU

K. D. M. 2005,
N. Stanescu

K. D. M. 2005,
N. Stanescu

MEMORIAL

Nichita Stănescu

Emma

1968

Foto cu fata lui moartea era / sau la ea
Luna lui moartea

Foto cu fata } Fata fata

Lupa Pishan K...

Oma juu finialulu Paet Miodrag, putile ochilor m

Fiinta suavo
a lui Miodrag Perlovic

Ce tinente, si c'te vigrare
În versul lui ca o pasă!

Ce întelepciune
care face

să se -amultescă natura
cu ea însuși!!

Miodrag, privire
a drăgoșii: ~~de~~ mele
de și dor de a nu mai vedea
~~trădă~~ LITERELE!

1

Str. Nichita Stănescu

MUZEUL MEMORIAL
Nichta Stojescu

Small plaque or sign on the wall to the left of the arches.

Ah, frăţioare

Ah, frăţioare
nu stai prea bine cu sufletul

Aseară, iar s-a făcut seară.
Azi noapte, iar s-a făcut noapte.
Azi de dimineaţă, iar s-a făcut dimineaţă.
Şi la răsărit
iar a răsărit soarele;
şi iar a apus la apus soarele

Ah, frăţioare
nu stai prea bine cu sufletul.
Frăţioare, nu stai prea bine cu sufletul.

Nu stai prea bine cu sufletul.

Prea bine cu sufletul

... bine cu sufletul

.. Cu sufletul

... sufletul